

романъ и сложи на масата останалитѣ шестъ.

— Ето избирай кждето ти е по-удобно — предложи той и бързо заприлистя единъ следъ други романитѣ. И последниятъ романъ се привършваше, а социалния елементъ все се дърпаше.

— Какво? Не си ли избра още мѣсто?

— Боже мой господине-писателю, изглежда че Вие живѣте само между проститутки, идиоти, изверги, въобще ненормални хора. Само това виждамъ въ книгитѣ Ви.

— Ахъ безобразнико, бихъ те разстрелялъ, ако не ми трѣбваше. О! . . . Почакай малко . . . Хей сега азъ ще напиша нова книга и въ нея ще те вмъкна.

— Имайте милость писателю.

— Не се безпокой! Азъ ще я направя точно като за тебе.

— Кой знае? . . .

— Подценявашъ способноститѣ ми?

— Не! Но . . . възможноститѣ . . .

— Искара ми нервитѣ. Но . . . ще видишъ.

— И той съ треперяща ржка започна бързо да пише.

Въ тоя моментъ нѣкой почука.

— Кой е?

— Делегация отъ въшкитѣ, бълхитѣ и всички други паразити — се чу пискливъ гласъ.

— Хмъ! Странна делегация. Какво търсите?

— Кажете ни молимъ, тука ли е социалния елементъ?

— Кой? . . .